

Kasimir Fabre
KOHTI AMMATTITAITOA

Kuvataiteen koulutusohjelma
Toukokuu 2015

KOHTI AMMATTITAITOA
Fabre, Kasimir
Satakunnan ammattikorkeakoulu
Kuvataiteen koulutusohjelma
Toukokuu 2015
Ohjaaja: Hautala, Päivi-Maria
Sivumäärä:21
Liitteitä:1

Asiasanat
ammattillinen kehitys, traditionalismi, maisemamaalaus,

Opinnäytetyö käsittelee ammattitaidon kehittämistä maalauksen alueelta henkilökohtaisella tasolla keskittyen länsimaiseen traditionalistiseen maisemamaalaukseen. Samalla se peilaa kirjoittajan aikaa Kuvataiteen koulutusohjelmassa keskittyen kysymykseen ammattitaidon kehittymisestä. Esteettisesti ja filosofisesti tekstin tärkeimmät epäsuorat vaikutteet ovat Odd Nedrum ja David Stove.

TOVARDS PROFESIONALISM

Fabre, Kasimir

Satakunnan ammattikorkeakoulu, Satakunta University of Applied Sciences

Degree Programme in Fine Art....

May 2015

Supervisor: Hautala, Päivi-Maria

Number of pages:21

Appendices:1

Keywords: traditionalism, craftsmanship , landscape painting

This thesis was made to mirror of my own excperiencis about learning craftsmanship of the painting during my studing time in Samk. On my thesis I´m consentrating on the tradionalist western landscape painting. On aesthetically and philosophically the main indirect influences of my thesis are writings of Odd Nedrum and David Stove

SISÄLLYS

1 Johdanto Kirjalliseen.....	5
2 Maisema	8
2.1 Mietteitä maisemamaalauksesta	8
2.2 Nopean ja hitaan maalausprojektin suhteesta toisiinsa.....	9
2.3 Muisti ja maisema. Muutamia ajatuksia muisti työskentelystä yleisesti ja maisemasta erikseen.....	12
3 kuvaus taiteellisesta lopputyöstä	15
3.1 Loppu työlläni on esi-historia, historia ja odysseuksen harharetket loppu työ-prosessin aikana.....	15
3.2 Muutamia Tekstejä maalausprosessin ajoilta	18
4 kohti imagitatiivistä realismia.....	19
4.1 kohti päämäärää ja loppusanoja	19
5 lähteet.....	21
6 Liite.....	22
6.1 viitteitä	22

1 JOHDANTO KIRJALLISEEN

Kirjallisessa lopputyössä keskityn ammattitaitoon ja oppimiseen liittyviin kysymyksiin. Se on vuoropuhelua viimeisten vuosien kokemuksien ja tulevaisuuden suhteen, kuinka opin ja kuinka kehitän ammattitaitoani eteenpäin. Ammattitaito on se, mitä olen koittanut kuluvien vuosien aikana kehittää ja koulussa tekemäni valinnat olen tehnyt sen mukaan, mikä on hyödyllisintä ammattitaidon näkökulmasta, enkä sen mukaan mikä olisi helpointa tai mikä miellyttäisi muita. Visuaalinen ala kiinnostaa minua eri muodoissaan ja erityisesti oopperalavastus ja puvustus. On erilaista olla kuva kuin tehdä kuva. On myös erilaista suunnitella kuva, jossa on kuin suunnitella kuva, joka tehdään.

Olen aikaisemmin opiskellut Ruotsissa pari vuotta kuvana olemista ja sellaisen suunnittelemista ja olen erittäin kiitollinen Hans Sternudd'ille ammattitaitoisesta opetuksesta ”jolla rakennetaan irrationaalinen toiminta rationaalisesti”, wieniläisestä toiminta-taiteesta. Kiitos myös Maralle ja Terholle että kirjaimellisesti poistivat minut pois abstraktista ekspressionismista. Toisena opiskeluvuotena keskityin maalauksen ammattiopintoihin, mutta jo silloin tein sen ohella grafiikan ammattiopintoja. Kolmannen vuoden olin Ukrainan Lvivin taideakatemiassa, jonne pääsimme yhdessä luokkatoverini Kurvisen Veeran kanssa, mistä kiitos Andrij Stasevskij'ille tämän työstä yksityishenkilönä yhteyksien solmimisesta kyseisen akatemian henkilökuntaan mahdollistaen sekä meidän kahden vaihto-vuoden että myös koulujen välisen yhteistyön laajemmassa ja virallisessa muodossa, jossa olin monumentaali-maalauksen linjalla vaihto-oppilaana (Kiitokset Mykola Petrovits'ille Lviviin allekirjoittaneen kestämisestä) ja viimeisen lukuvuoden syksyn Kankaanpäässä ennen lopputyöhön ryhtymistä keskityin jälleen grafiikan kursseihin.

Ammattitaitoon ja oppimiseen liittyy kiinteästi myös sekä käsitteiden ammattitaito että oppiminen pohtiminen myös käsitteellisellä tasolla. Sitä helpottaa filosofian ja logiikan tutkiminen. Logiikassa olen kiitollinen edesmenneelle David Stovelle ja filosofian saralla Roger Scrutonille, joiden kirjat ovat kuin valoa kaiken pseudon keskellä.

Yksi osa ammattitaitoa on taiteen historia, jolla ei ole mitään tekemistä modernismin mytologian kanssa, sieltä loistaa valoa kaukaisena sellaiset suuruudet kuin Henryk Siemiradzky, Hans Makart ja Willam-Adolphe Bouguereau. Tervehdys ja Polvistuminen Kreikkalais-Roomalaiselle Traditiolle. Ja aidolle Trentolaiselle Messulle. Ja olkoon Herralle rukous, että muuttuisin päivä päivän jälkeen enemmän ja enemmän-Taantumuksellisemmaksi.

Tutkimuksen teon ja metodien aidan nostamisesta lähes ylitsepääsemättömän korkeaksi kiitän isäukkoa Alain Fabrea, vaikka tiedän että tässä suhteessa omena on pudonnut kauvaksi puusta.

Kiinnostukseni maalausta kohti on ammattimaista, ja tarkoitus on mennä kohti ammattitaitoa kuvan tekemisessä. Millaista taidetta sitten tutkin oppiakseni?

Ehkä tässä yhteydessä koko termi taide on turha. Odd Nedrum johtaa taiteen historian Immanuel Kantin ja Hegelin tapaisiin filosofeihin ja Käyttää termiä Kitsch kuvaamaan kreikkalais-roomalaista esteettistä traditiota¹. Opin ammattitaitoa kreikkalais-roomalaista traditiota noudattavalta ”taiteelta, ennen kaikkea 1800-luvunpuolivälin jälkipuoliskon akateemisesta maalaamisesta, esimerkiksi maisema-maalauksen osalta minuun on vaikuttanut Hudson River koulukunnan sekä Tonalistien ideat taiteesta ja sen tekemisestä.

Ideaali tapauksessa on käytettävissä paitsi valmiin teoksen kuva, niin myös sen suunnitelman ja sen vaatimien luonnosten. Ammattitaitoa kehitän koska en halua tehdä abstraktia taidetta, sen toimiessa modernismin logiikalla, jota voisi kuvata jatkuvalla pyrkimyksellä itsensä alittamiseen. Itse olen tekniseltä tasoltani sellainen maalari, että tuohon ei ole varaa. Lisäksi jos haluan pitää mielenterveyteni rippeet, minulla ei ole varaa tylsistyä.

Modernismi ja nykytaide ovat irrationaalisesti kiinni uutuuden tavoittelussa. ja tämä uutuushan on harvoin todennettavissa reaalisisä todennäköisyyksissä, joten ammattitaito siinä on irrationaalisen metafysiikan tekstin muotoon saattamisessa. Voisi

¹ Nedrum 2014

yleistää ,että siinä missä kreikkalais- roomalaisen tradition taide on Kirkko, eli rationaalisissa rakenteissa olevaa mytologiaa, niin modernistinen taide on Kultti, irrationaalisessa rakenteessa olevaa mytologiaa. Itselle herää tässä kysymys, kuinka jokin voi olla irrationaalisessa rakenteessa ?

Siinä missä kreikkalais-roomalainen traditio ja siihen kuuluva teos on samalla ääretömän pituisilla viivalla niin ehkä modernistisia traditioita ja siihen kuuluvia teoksia on ääretön määrä eri viivoja- ja ehkä vain osittain molemmat saman viivan päällä. Otetaan kaksi ääretöntä lukusarjaa 1 2 3 4 5 6 7 8 jne ja 2 4 6 8 jne². Molemmat ovat äärettömiä, vaikka toisessa näyttää olevan puolet vähemmän lukuja. Minulle modernistinen mytologia ei merkitse mitään, jos tarvitsen irrationaalista metafysiikkaa niin järkevämpää suosia sellaisten metafysiikoiden tekstiä, jotka ovat pärjänneet puhtaasti metafysiikkoina ilman päälle liimattuja teoksia.

Voin olla kiinnostunut visuaalisesti joistakin modernistisista teoksista samoin voin olla kiinnostunut joistakin modernistisista taiteilijoista. Mutta tuskin ammattitaidon- ainakaan kuvallisen ammattitaidon kehittämisen kannalta.

Tämä asettaa ehtonsa myös siihen, kenelle pyrin myymään teoksiani. Kiitos myös Kavereille täällä Kankaanpäässä kestämisestä.

² Scruton1994

2 MAISEMA

2.1 Mietteitä maisemamaalauksesta

Monet modernistiset kriitikot vihaavat representationaalista taidetta ja maisemaa erityisesti... Jotkut maisemamaalarit luonnostelevat paljon ulkona, mutta eivät työskentelyn aloitettuaan käytä ulkona tehtyjä luonnoksia referenssikuviiin. Kyse on prosessoidun tiedon hyödyntämisestä. Tämä tapa kiinnostaa, muutenkin on niin laho kaalikkoppa, että muistia pitää kehittää. Maisemamaalarit ovat aina käsitelleet maisemaa lisääillen ja jättäen pois erilaisia elementtejä komposition ehdoilla. Ehkä kannattaa lakata ajattelemasta maisemamaalauksia tekosyynä ulkoilmassa alkoholisoitumiselle ja mietittävä kuinka tässä lajissa saisi lisää ammattitaitoa.

Maisemamaalauksen osalta keskeisempiä kiinnostuksen kohteitani on, kuinka kuva rakentuu. Eräs lähestymistapa on Ruskiniilainen realismi, joka kunnolla vaatii maalariilta paneutumista ja ammatti-taitoa.

Eräiden maisemien kohdalla tulee ongelma, jos paikka, jota maalataan, tulee erittäin suosituksi maalauksen aiheeksi, esimerkiksi Montmartre Pariisissa, ja on tehty tuhansia maalauksia saman kaltaisilla kompositioilla samoista maisemista. Jotkut näistä ovat sinänsä hyviä, mutta kuvastavat keskeistä Plein Air maalaamisen ongelmaa, mitä tunnetumpi kuvan kohde on, sitä enemmän pitäisi miettiä miten kohde esitetään, sen kompositiota ja maalaustekniikkaa.

Kuvan rakentaminen studiossa useista erilähteistä mahdollistaa kuvan siirtämisen pois olemassa olevan maiseman kirjaimellisesta representaatiosta enemmän imaginaativisen realismin suuntaan. Tällä hetkellä työskentelen maisemamaalauksen kannalta kahdella tasolla, joko keskittymällä suoraan kuvitteellisiin maisemiin ilman referenssiä luonnos-kirjaani, tai kuten lopputyö-sarjassani erilaisiin luonnoksiin maiseman eri elementeistä ja/tai geometrisista elementeistä, joista olen rakentanut maisemallisia elementtejä jonka pohjalta rakennan kompositioni.

Muisti liittyy jokaiseen erilliseen tapaan tehdä maisemaa, myöskin plein air-maalaukseen. Käytännössä maisemassa valaistus pilvien ja sateen vaikutuksesta voi muuttua erittäin nopeasti, ja jossakin vaiheessa on tehtävä päätös kuvallisten elementtien suhteen. Itseäni Plein air kiinnostaa tekemisen tasolla vain luonnostelun tekemiseen. En halua työskennellä nopeasti varsinkin kun haen eri lähteistä elementistä komposition osia, niin joudun käyttämään miettimiseen paljon aikaa kokemattomuuden näkyessä siinä, että parempi odottaa ja miettiä seuraavaa kerrosta tai komposition elementtiä kun tuhota koko työ malttamattomuudella. Tämä harkinta on tarkoituksellinen valinta, voisin tehdä töitä myös nopeammin, mutta tällä hetkellä minua kiinnostaa harkitumpi kuvan rakentaminen kokemattomuuteni estäessä tehokkaasti nopean harkinnan, ajan kuluessa miettimiseen ja tarkistamisessa, onko kuvassa jotain liian oudosti.

Eräät maisemamaalarit ottavat paljon valokuvia (itse otan paljon kuvia arkkitehtuurisista kohteista ja detaljeista, mutta en työskentele niiden pohjalta). Joidenkin maalaajien ammattitaito riittää muuttamaan kameran kuvan luonnollisemmaksi, mutta sen oppiminen on sen luokan projekti, itselleni epätodennäköinen, esimerkiksi Virgil Elliot pitää valokuvan pohjalta maalaamisen opettelemista parhaimmillaankin ajanhukana.³ Valokuvaamalla oppii kuitenkin rajaamista, mikä lienee tärkein syy siihen miksi niitä kuvia ottaa. Lisäksi kameralla saa kun on luonnossa maalaamassa, taltioitua missä pitää telinettä, että saa saman paikan seuraavalla kerralla kun sinne menee maalaamaan tämä lieneekin tärkein syy ottaa kameramaalaamis-retkelle mukaan, varsinkin kun on huono muisti.

2.2 Nopean ja hitaan maalausprojektin suhteesta toisiinsa

Jotkut maalausprojektini ovat nopeita, toiset hitaita, maalaan joskus hitaasti voidakseni maalata nopeammin ja toisella kerralla maalaan nopeasti maalatakseni joskus hitaasti. Tarvitsen ammattitaitoa sekä hitaaseen että nopeaan työskentelyyn ja tarvit-

³ Elliot 2007

sen myös yhden projektin sisällä tietoa ja ammattitaitoa siitä milloin työskentelyn on oltava hidasta, milloin nopeaa optimaalisen tuloksen saavuttamiseksi. Otetaan esimerkiksi pelkäämäni tilanne, jossa menen ulos tekemään luonnoksia: Menenkö maalaamaan maisemaa vai teenkö muotokuvan esim puusta, kivistä tai kukasta?.

Jokaisessa tapauksessa joudun miettimään mistä paikasta saan optimaalisemmat luonnokset tarkoituksiini. Tämä on todennäköinen kompastuskivi: tähän vaiheeseen pitäisi varata reilusti aikaa, eikä tökätä maalausvälineitä ensimmäiseen mieleen juolahtaneeseen paikkaan.

Toinen helposti unohtuva seikka on, että kun on löydetty sopiva maalaamispaikka, pitää vielä tehdä lopullinen kompositio koskien siitä, mitä ottaa varsinaiseen luonnokseen mukaan. Myös värimaailma pitää suunnitella. Ainakin yhdysvaltalaisen, impressionista traditiota soveltavan Cap Code koulukunnan mukaan pitäisi tehdä erillinen, julistemainen yksitasoinen väri-suunnitelma⁴. Varsinaiseen kompositio- luonnokseen kannattaa varata kunnolla aikaa. Ehkä voisi karkeasti jakaa asian niin että maalauspaikan etsimiseen käytetään yksi kolmasosa ajasta, toinen kolmasosa kompositio luonnoksen tekemiseen ja kolmas osa maalaamiseen, jollei halua käyttää aikaa enemmän väri-suunnitteluun.

Käytännössä valo muuttuu vuorokaudenajan ja sään mukaan. Olen lopputyössäni käyttänyt kalkieeripaperia luonnoksen siirtämiselle maalaus pohjalle. Siispä mietin luonnoksen tekemistä (ilman vaihtuvia sää ja valo-olosuhteita) akvarelli-paperille ja sen siirtämiselle eri sää ja vuorokauden aikoihin varatuille pohjille, aamu, aamupäivä, iltapäivä, ilta, yö sekä aurinkoinen, puolipilvinen pilvinen sateinen jne. Näin juttu rationalisoituisi, eikä muistuttaisi extempore ryyppyreissua puskaan, miksi plein air maalaus helposti sortuu. Nopeiden maisemien tekeminen siedettävällä tasolla vaatii ammattitaitoa, ja ammattitaidon hankkimisessa maltti ja tietoisuus on valtti.

⁴ Griffel 2009

Mielenkiintoinen kokeiltava olisi myös esi sekoitettu prismaattinen pysty paletti josta James Gurneyⁱⁱ esittää kaksi versiota: Frank Masoniin kytkeytyvän tradition lisäksi Toisen, joka johtaa pariisin akateemiseen traditioon Frank Reillyn kautta Geromeen, Delaroche'n ja Boulangeri'n metodeihin.⁵ Sen etu on siinä, että valo osuu palettiin samassa kulmassa kuin varsinaiseen maalaus pohjaan. Esi sekoitetut paletit kytkeytyvät akateemiseen traditioon ja olivat hyvin yleisiä eri muodoissaan 1800-luvulla ja niiden käyttö näyttää ainakin yhdysvalloissa olevan lisääntymään päin. Itseäni kiinnostaa esisekoitettu pystypaletti, mutta samalla tunnustan siinä olevan ongelmia itseleni kun siinä on niin monta väriyhdistelmää valmiina, joten olen miettinyt kuinka yhdistää esisekoitetun pystypaletin toteutuksen rajoitettuun palettiin.

Maiseman vaikeita puolia on että siinä pitää saada samalla materiaalilla, esim. öljyvärillä, aikaan uskottavalla materiaalin käsittelyllä jotain niin katoavaa ja nopeaa kun pilvet ja valon efektit ja jotain niin ikuista kuin maaperä ja maiseman suuret muodot. Taivas ja pilvet ovatkin semmoisia mitä sopii tutkia ja harjoitella ilman maisemia. Kuten esim. puut ja kasvit.

Loppupeleissähan kaikki on erilaisten elementtien yhdistelyä, ja mitä enemmän on tutkinut ja luonnostellut erilaisia maiseman potentiaalisia elementtejä, niitä osaa yhdistellä siten että tulos on sekä kompositionaalisesti toimiva että yksityiskohdiltaan uskottava, ja ennen kaikkea kokonaisuutena uskottava. Tämä ei tietenkään tarkoita, että pitäisi vain yksittäisiä elementtejä luonnostella, sillä aivan kuten eri yksittäisillä elementeillä, esim. puilla tai pilvillä, niin myös suuremmalla kokonaisuudella, maisemalla on oma typologiansa. Ja tekeminen tuo muistiin erilaista materiaalia; jos on maalannut muotokuvan sadasta männystä, niin pystyy luomaan studiossa typologisesti uskotavan männyn, samoin kun on maalannut vaikka sata pelto-maisemaa, niin pystyy luomaan studiossa uskotavan pelto-maiseman ja niin edelleen. Itseäni kiinnostaa omat heikkouteni, muistaminen ja realismi jo senkin takia että se on älyllisesti haastavaa.

⁵ Gurney 2014

2.3 Muisti ja maisema. Muutamia ajatuksia muisti työskentelystä yleisesti ja maisemasta erikseen.

Olen kiinnostunut muistipiirtämisestä senkin vuoksi, että minulla on huono muisti. Täytyy todeta että muistipiirtämisen harjoittelu ei korvaa tavanomaista harjoittelua. Optimaalisesti näitä muistiharjoituksia pitäisi tehdä muiden harjoitusten lomassa. Muistisi piirtäminen liikkuu tietoisien muistin piirissä. On eri asia nähdä kuin nähdä ja havainnoida. Yksinkertaisista harjoitteista edeten kohti vaikeampia aiheita aina ylemmäksi kunnes ei ole eroa siinä, onko kuvattava kohde fyysisesti silmien edellä vai ei. Ja korostettakoon, että nimen omaan kysymys on suorasta havainnosta jota ei ole väritetty mihinkään suuntaan. Prosessina se on sama kuin puhtaassa havaintotyöskentelystä, siinä vain havainto on niin hyvin tallentunut tietoiseen muistiin että kuvattavan kohteen läsnäolo ei ole tarpeellinen.

Prosessina se on hyvin erilainen kuin kuvan rakentaminen konstruktivisesti. Olin oman lopputyön kanssa ennen kaikkea tekemisissä tiedostamattoman muistin kanssa. Maiseman ongelmana on usein komposition laatiminen, ja muistipiirtämistä on käytetty nimenomaan sen takia, että tekijän sisäinen näkemys tulisi vahvemmin esiin kun suorassa reproduktiossa kohtesta.

Puhtaana metodina muistipiirtäminen on eri kuin esimerkiksi useiden luonnossa tehtyjen luonnoksien pohjalta rakentunut studio kompositio, missä muistilla on sielläkin suuri osuus kokonaisuuden kannalta.

George Innes käytti puolestaan puhdasta muistipiirtämistä pääasiallisena työmetodinään.

”[the artist’s task is] simply to reproduce in other minds the impression which a scene has made upon him...A work of art does not appeal to the intellect. Its aim is not to instruct, not to edify, but to awaken an emotion...Details in the picture must be elaborated only enough [to] fully reproduce the impression that the artist wishes to reproduce

ce..]”⁶

myös toinen luminalisti, Birger Harrison korosti muistin tärkeyttä taiteen tekemisissä. Harrisonin luentomonisteista on koottu kirja ja erässä versiossa se on liitetty yhteen Asher B Durantin tekstien kanssa.

Horace Lecoq de Boisbaudran oli metodin vaikutusvaltaisin kehittäjä, jonka kirjan käännöksen uusinta painosta olen tutkaillut. Henri Fantin-Latour ja Auguste Rodin olivat tämän tunnetuimpia oppilaita. Boisbaudranin opetusmetodeihin kuului vanhojen mestareiden kopioiminen. Pariisissa se tapahtui yleisesti Louvressa tapahtuneessa kopioinnista, mutta Boisbaudrianin museo kopiointi metodi toimi siten että ensiksi teosta katseltiin museossa, sen jälkeen se maalattiin studiossa. Mutta on muistettava että Boisbaudrian käsitti tämän metodin tavallisen akatemia ja atelier opiskelun lisänä eikä korvaavana metodina ja tällä oli suhteellisen harvoja atelier oppilaita. Boisbaudrian kutsuttiin esittelemään metodiaan *ecole des beaux arts*’in komitean eteen ja ainakin *Scholar’s Choice* sarjan Uusintapainoksessa *The Training Of The Memory In Art :And The Education Of The Artist*, joka on uusinta painos L. D Luardin käännökseltä vuodelta 1914 sarja valokuvia tämän oppilaan G. Bellangerin tilaisuudessa muistista maalaamista teoksista ja esineistä ja näkymistä. Esimerkin vuoksi lisää pari esimerkkiä kyseisestä sarjasta⁷

⁶ Innes, jr ;on Rousair 2013

⁷ de Boisbourdain 2015

No. 9.—TITIAN'S "LAURA DI DIANTI."
From the Picture in the Louvre.

No. 8.—MEMORY DRAWING FROM TITIAN'S "LAURA DI DIANTI."
By G. BELLENGER.
Drawn before the Commission of the École des Beaux-Arts.

3 KUVAUS TAITEELLISESTA LOPPUTYÖSTÄ

3.1 Loppu työlläni on esi-historia, historia ja odysseuksen harharetket loppu työprosessin aikana.

Kuvan tekemisessä ammattitaitoni pohjautuu kokemukseeni Lvivin taideakatemian monumentaalimaalaus linjalla. Opetus oli järjestelmällistä ja pohjautui konstruktiiiviseen anatomian tutkimiseen sovellettuna monumentaalimaalauksen erikoisalaan. Esteettisesti se poikkeaa omasta kaukaisesta päämäärästäni, mutta arvostan sen loogista asiantuntemusta. Aloin kiinnostua geometrisesta ajattelusta, ja ostin venäläisiä oppikirjoja, joita tutkailin olemattomalla venäjäntaidolla, mutta aloin iltaisin piirtää erilaisia geometrisiä elementtejä ja kuin huomaamatta aloin miettiä maisemia rakennuksia konstruktiiivisesti, ja luonnoskirjojeni geometrisistä kuvioista lähti tulemaan maisemia. Koulun ja iltaisin geometrinen juttuun piirtämisen ohella kaksi muutakin asiaa vaikutti minun ammattitaitoni kasvamiseen: Lvivin rakennus kanta on oikeaa arkkitehtuuria jota mielellään piirsi ulkona luonnoskirjoihin, tämän lisäksi tuli lukematomat illat kulutettua Lvivin mainiossa oopperassa. Kirjoja ostin paljon, ja huomasin Geralt Ackermanin toimittaman uusinta painoksen Barque/ Geromen piirrustuskursista, joka oli englanninkielinen, ja sain sen edullisesti johtuen Sotilaspoliittisen tilanteen vaikutuksista valuuttamarkkinoille.

Tätä klassikkoa sitten ahkerasti tutkailin, ja se, kuten myös Ateenaan suuntautunut matkani joululomalla vaikuttivat siihen, että halusin tehdä lopputyöni kipsisestä Venuksesta. Tarkoitus olisi ollut teknisesti harjoitella kahta asiaa, ensinnäkin harjoitella Näkemisenkokoinen periaatetta, jossa kuvattava kohde piirretään yhden suhteessa yhteen kun se näyttää siltä kohtaa miltä sitä katsoo. Perusmuodossaan siinä kuvattava kohde ja pysty telinellä oleva piirto/maalaus alusta on samalla vaakasuoralla viivalla

samalla ja samalla korkeudella piirrettäessä astutaan eteen, ja katsottaessa astutaan taakse. Metodista on monta variaatiota ⁸ⁱⁱⁱKäytännössä sitä ovat käyttäneet eritoten muotokuva maalarit. Toteutumattoman projektin toinen osa olisi ollut rakentaa arkkitehtoninen tila sen ympärille, siis kaksiulotteisesti, mutta projekti osottautui niin haastavaksi jo sen vuoksi että se olisi vaatinut ollakseen kompositionaalisesti toimiva erittäin suuren koon.

Olin täyttänyt luonnoskirjojani paitsi rakennuksilla, niin myös puilla. Aloin miettiä kuinka saisin aikaan lopputyön joka olisi tarpeeksi haastava mutta samalla sellainen joka valmistuisi varmemmin.

Aloin miettiä erilaista geometrisista fragmenteista lähteneitä maisemia luonnoskirjoissa jälleen lopputyön osasina. Ellei se olisi liian helppoa päädyin kokoamaan komposition runkona olevan geometrisen rakenteen useasta, noin seitsemästä, eri lähteestä per maalaus. Kun olin kasannut mieleiseni komposition siirsin sen maalaus pohjalle kalkieeri-paperilla. Työskentelyvaiheessa minulla oli kolme eri pohjaa, mutta erilaiset seikat vaikuttivat siihen että sain vietyä kaksi työtä loppunäyttelyyn Vaasaan.

Olen kiinnostunut ikoneista. Ja halutessani hyödyntää tietojani ikoni paneli pohjien valmistamisesta lopputyössäni tehdä tein paneeli-pohjat, joiden materiaaleiksi valikoitui käytännön syistä mäntylevy, parisenttiä paksu ja lopullisten paneelien kooksi tuli noin 30&60 cm- Joka tapauksessa koko on tylogisesti erinomainen, samoin mittasuhteiltansa maisemamaalauksille.

Minua kiinnostaa ikonien pintarakenne, se, että se ei määrää jälkeä kuten jos olisi karkeampi pinta. Olin ostanut ukrainasta pellavaa, josta tuli sopivan sileä maalaus-alusta. Pohjustuksen teossa käytin gelatiini pulveria, joka on käytännöllistä ja liivatelehteen verrattuna edullista vaikka ovat samaa materiaalia molemmat.

Materiaalit kiinnostavat minua olen tutkinut De Mayernen käsikirjoituksen ensimmäistä täydellistä englanninkielistä käännöstä⁹. De Mayernen käsikirjoitus on parhaita kirjoja mitä taide materiaaleista on koskaan kirjoitettu. Ranskalainen, englannin

⁸ Rousair

⁹ de Mayerne &Fels jr 2001

kuninkaisen Jaakko ensimmäisen ja Kaarle ensimmäisen henkilöäkäarinä toiminut De Mayrne nyhti tietoonsa eri Lontoossa vaikuttaneilta eri taiteilijoilta valtavasti reseptejä. Erityisen kiintoisaa on, että reseptejä on niin englantilaisilta, kuin italialaisilta ja alankomaalaisilta maalareilta.

Lopputyötauluissani on vähintään kymmenen kerrosta, ja yksityiskohdissa vielä enemmän: Muutama ensimmäinen kerros meni ranskalaisen tärpätin kanssa litkuna, sitten lisäsin mastikki hartsia ja pellava standöljyä maalausnesteeseen. Mastikki kerroksien jälkeen aloin uloimpiin kerroksiin käyttämään meripihkavernissaa, mikä ensimmäinen kerta kun käytin kovaa, fossiilista hartsia. Mielenkiintoista ainetta, mutta kallista prosessoituna, pitää jossain vaiheessa alkaa harjoitella jauhetun meripihkan keittämistä öljyyn missä on omat käytännön hankaluutensa, mutta maailmassa on aina omat hankaluutensa vaikka olisi kotoisin Hankasalmelta.

Paletin pidin pienenä. Cremnitzin valkoinen, okra, umbra, poltettu sienna koboltin sininen ja häpeäkseni pseudo napolinkeltainen. Töissä on muutama kohta, jotka vaikuttavat vihreiltä, mutta vihreää väriä en ole käyttänyt vaan toteutin sen lasyyreilla.

Maalausprosessista voi sanoa sen verran, että se oli suhteellisen helppoa pääpiirteisään sen jälkeen kun oli suurimman ajattelutyön tehnyt luonnoksen ja suunnitelman kanssa ja kun värimaailma oli päätetty. Jossain vaiheessa tuntui rankalta odottaa että tulisi kosketuskuivaksi, että voisi jatkaa maalaamista. Ajallisesti tuli tiukkaa varsinkin kun toisen maalauksen puita olisi halunnut vielä jatkaa työn loppuvaiheessa. Mutta käytännön asia elikkä töiden kehystyttäminen vei oman aikansa. Kehykset toimivat rajapintana kuvan ja sen ulkopuolen välillä. Sen lisäksi niillä on tärkeä vaikutelma teoksen valmiuden kannalta, ja sillä kuvalla jonka tekijä haluaa antaa ulos. Kyseinen kehysmalli ei ollut ensisijainen vaihtoehtoni, mutta kun ensisijaista vaihtoehtoa olisi ollut vain toiseen maalaukseen, niin piti etsiä toinen jota riittää molempiin tauluihin. Mielenkiintoinen juttu syntyi, kun taulujeni puissa ei ollut lehtiä ja kehyksissä oli lehtiä. Värillisesti kehys ja taulut tuntuivat toimivan kokonaisuutena. Lisäksi tauluja yleensä ostetaan helpommin, jos niissä on kehykset.

3.2 Muutamia Tekstejä maalausprosessin ajoilta

Muutamia otteita maalausprosessin ajoilta kirjoitetuista tekstinpätkistä

Kerros kerrokselta lisään ohutta öljyväriä, tärpättiä ja mastikkia. ensimmäinen tauko tuli viidennen kerroksen välissä, mutta tarkoitus olisi jatkaa taustoja noin viiteentoista kerrokseen käyttäen lisääntyvää rasvaisuutta ja pikkuhiljaa siirtyä mastikista kovia hartseja edustavaan meripihkaan, joka nopeuttaa maalauksen tekemistä.

Ammattilaisella tasolla pitäisi suunnittelutyön olla 99% kaikesta työstä, enimmäkseen kaikesta mikä vaatii ajatustoimintaa, jokainen ongelma pitäisi ratkaista ennen kuin suunnitteluvaiheen seuraavalle osiolle päästään.

Olemassa Oleminen ja Paikka Ymmärryksenä suhteessa Jatkumoon. Oleminen on vastarinnan muoto, oleminen tietoisesti sitäkin enemmän. omassa itsessä on aina tasapainotellut vahvasti halu analysoida ja teoretisoida ja toisaalta tehdä käytännössä. Tämä vaatimus estää minua keskittymästä tosissani kumpaankaan osa-alueeseen yhtä aikaa, jompikumpi osista on vahvempana jonain hetkenä. Olen myös kouluttautunut alalle koulutuksella, joka on valtion tunnustamaa, jolle oman tulevan alan, kuva taiteen ammattijärjestöt nauravat ja jolla ei pääse jäseneksi kyseisiin järjestöihin, vaikka nekin ovat valtion ja yhteiskunnan tukemina, niin niiden jäseneksi otto muistuttaa motoristien prosentti jengejä.

Taas maalattu, jatkettu ja jatkettu. Taitaa olla seitsemäs kerros menosa, pikku paik-kailua muutamassa kohtaa, toisaalla taas isompaa alaa litkulla. Huomaan, että tarvitsisi rutiinia mutta tässä sitä vaan mennään. Hyvin kyllä mennee ei sen puoleen. Kävin hommaamassa meripihkavernissaa, mutta ei sitä vielä laita, vielä niin alussa, että mastikilla pärjännee. Standöljyä pitää taas jossain vaiheessa muistaa hommata, mutta kyllä se vielä riittää...

maisema nousee siis pikkuhiljaa esiin geometriassa, tai ehkä niin että luonnoksen

geometrisuus alkaa häipyä ja maisemallisuus nousee enemmän. Geometrisuudesta puheen ollen alan taas havaitsemaan omassa työssäni viittauksia kolkyt luvun eräisiin maisema-maalareihin mm Marcel Mouilliot' töiden eräät piirteet tulevat mieleen omista töissä, ja myös toisinpäin.

4 KOHTI IMAGITATIIVISTÄ REALISMIA

4.1 kohti päämäärää ja loppusanoja

Minua kiinnostaa kuvien kerronta. Se voi olla hiljaista tai sitten Oopperamaista draamaa. Imagitatiivinen realismi kiinnostaa minua olkoonkin sen laji mitkä tahansa, niin mytologia kuin myös historiamaalaukset suuressa akateemisessa traditiossa, kuin myös sen edustamien kuvittajien tuotannot sen esimerkiksi N. C Wyeth' in tapaisten mestarien. Välillä on raskasta kun pitää kokoajan kuvan kanssa koittaa analysoida sitä. Silti jotkut teokset ja taiteilijat ovat sellaisia joita katsoessa huomaa rentoutuvansa. Ei se aina ole paha asia, ja yleensä ne sellaisia teoksia tai taiteilijoita, joita joko paljon on seurannut, tai joita alkaa sen takia seuraamaan. Yksi asia minkä opin asuessani Ukrainassa, oli se, että ympäristö voi olla kaunis ja taiteellinen. Yleensä kun on paikoissa missä on kaupunkitilallista nähtävyyttä, on julmetun moinen hoppu koittaa katsoa kaikkea ja kun tähän yhdistetään, että yleensä tällaisissa paikoissa on paljon museoita ja gallerioitakin, niin lomailu käy työstä. Monesti kun maailmalla liikkuu niin löytää vanhoja kahviloita, joiden interiöörit kutsuvat vaikkei olisi riippuvainen kahvista. Nopeassa nähtävyyksien ja detaljien läpikäymisessä helposti unohdetaan, että useimmat arkkitehtuuriset miljööt ovat uhanalaisia ja miljööaktivistit käyvät toivottoman tuntuista sotaa gryndereitä ja modernistista taide-eliittiä vastaan.

Myös interiöörit ovat uhanalaista. Käydessäni Ateenassa kohtaamaan Tradition pyhittämät paikat ja sen hengen, kävin pari kertaa arkeologisessa kansallismuseossa, arvokkaassa klassisessa museorakennuksena. Koin kokoelmat sekä aurinkoisena, että

pilvisenä päivänä. Vastavuoroisesti tutustuin(kokoelmien takia) Akropolin uuteen hypetettyyn museo rakennukseen. Arkkitehtoonisesti se muistuttaa normi parkkitaloa, mutta eittämättä siihen on siitä huolimatta saatu upotettua hyvin, hyvin paljon rahaa. Eräs asia mistä tuntuivat olevan erittäin ylpeitä oli mainostettu auringon valon osuus tilan valaisemisessa, olin siellä kun siellä paistoi aurinko, olihan se valoisa juu, mutta niin oli valoisa myös vanha klassinen kansallismuseo. Olin siellä myös kun oli pilvistä ja satoi. Silloin siellä piti turvautua tietenkin sähkövalaistukseen. Olen kiertänyt paljon suuria museoita. Esim. Wienin Kunsthistorische museum on todella mukava ja siellä on useita saleja, joissa näkyy museon tarkoitus, täyttää museon seinät ja joskus muutkin tilat museon kokoelmilla. Useat museot nykyisin kuitenkin esittelevät lähinnä seiniään pitäen mahdollisimman suuren osan kokoelmistaan kellareissa sekä, ennen kaikkea, pois yleisön mielestä.

Tässä tilanteessa internetin mahdollistamat kommunikaatio väylät, jota voi käyttää myös taiteen etsimiseen ja ammattitaidon kasvattamiseen on elintärkeää varsinkin jos sattuu elämään suomen tapaisessa paikassa. Amazon.com on paikka josta saa hyvin kalliita ja harvinaisia kirjoja ammattitaidon ja taiteen tietämyksen kasvattamisen saralla, siellä myös on usein hyviä arvosteluja useista kyseisistä kirjoista, Adlibrik-selta taas saa tilattua suuren osan uusista kirjoista ilman että joutuu posti ja tullimaksujen kanssa vaikeuksiin, kunhan on ensiksi Amazonilta lukenut kirjan arvostelut ja tiedot. You Tube on täynnä ilmaisia opetusvideoita taiteen eri alueilta.

Netistä pitää myös mainita James Gurney´ n bloki, joka on täynnä tietoa erilaisista kuvataiteen ilmiöistä^{iv}. Toinen Hyvä sivu on Rousairilla, jossa on materiaalia sekä muistipiirtmisestä että näkemänsäkokoisesta metodista^v

Art Renewal Center´ in nettisivut on erinomainen paikka katsoa tietoa eri taiteilijoista ja koulutuksista, joille ARC myöntää sertifikaatin. Internetin mahdollisuuksia ammattitaidon parantamisessa ei voi aliarvioida. Suunnitelmallisuuttahan kaikki vaatii, myös ammattitaidon kasvattaminen. Kuva-taide on ala, jossa lototaan, että olisi rahaa tehdä työtä. Ammattitaitoa hankitaan siksi että voisi sen jälkeen helpommin hakea lisää ammattitaitoa. Ainakin olen vahvempi kuin tänne tullessa. Monet asiat olisivat mielummin olleet toisin. Mutta tahdolla menen kohti parempaa ammattitaidon tasoa.

5 LÄHTEET

Scruton, Roger 1994

-Modern Philosophy: An Introduction And Survey (Penguin Press) 1994
page 410

Nedrum, Odd 2014

-TRAC2014 Contemporary Representational Aesthetics Panelist Roger
Scruton and Odd Nedrum (Odd Nedrum You Tube Channel:
<https://youtu.be/cEProM1NcvU>)

Gurney, James 2014

-Prismatic Palette (Tuesday, September 2 2014)
<http://gurneyjourney.blogspot.fi/2014/09/prismatic-palette.html>

Lecoq de Boisbaudran, Horace 2015

-The Training Of The Memory In Art: And The Education Of The Ar-
tist. Scholar Choise Edition, 2015

Griffel, Lois 2009

-Painting the Impressionist Landscape: Lessons In Interpreting Light
and Color (Watson-Guption) 2009

Rousar, Darren W. 2013

-Memory Drawing: Perceptual Training and Recall (Velatura Press)
2013

De Meyerne, Sir Theodore Turquet & Fels, Donald C. Fels jr 2001

_Lost Secrets Of Flemish Painting: Including The First Complete Eng-
lish Translation of De Meyerne's Manuscript (Alchemist 2001)

Elliot, Virgil 2007

-Traditional Oil Painting: Advanced Techniques and Concepts from the
Renaissance to the Present (Watson-Guption 2007)

6 LIITE

6.1 viitteitä

ⁱ Cap Code koulu on yhdysvaltalainen plein Air maalaus koulu(kunta) jonka perusti Charles Webster Hawthorne vuonna 1898. Minulla on Hawthornen kolmenvuotiskymmenen vuoden aikana luennoima materiaali, jonka tämän kuoleman jälkeen hänen leskensä julkaisi(Hawthorne on painting, Dover Art Instruction) Tämän lisäksi hänen pää-asiallinen työnsä jatkaja Henry Hensche on julkaissut samassa sarjassa nimikkeen Hensche on Painting, jota minulla ei ole. Henschen oppilas ja nykyinen koulun johtaja puolestaan on julkaissut teoksen ” Painting the Impressionist Landscape: Lesson in Interpreting Light and Color(Watson-Goupti)” joka kokoaa yhteen yli vuosisadan tradition. Hensche on hankintalistallani

ⁱⁱ James Guerneyn n bloki(Gurneyjourney.blogspot) on erittäin kiintoisa käsitellen kuvantekemistä ja siihen liittyviä aloja monipuolisesti.Suosittelavaa luettavaa on myös tämän kirjat, erityisesti suosittelen :Imagnitative Realism:How to Paint What Doesn't Exist(Andrew McMeel Publishing)vuodelta 2009

^v studio rousair

<http://www.studiorousar.com>